

...Fetele de la Capalna

Dupa cum v-am povestit in episodul precedent, nebunia noastra a culminat in clasa a XII, cu Fetele de la Capalna. Cred ca era acolo un vers care ne distra grozav: "Si mi-l cunosc dupa mersu' la".

Era intr-o simbata dupa-masa, cind aveam doua ore consecutive de literatura engleza cu Randolph (ce professor, si unde mai puneti ca nu a ezitat sa se pozeze cu noi in ultima zi !!!) Orele acestea erau extreme de importante pentru noi, pentru ca majoritatea ne pregateam sa "dam" la engleza, iar Randolph preda cu asemenea intensitate si pasiune, incit tensiunea noastra nervoasa ajungea la culme. Din care cauza, luasem obiceiul ca in pauza dintre cele doua ore (era recreatia mare, de 20 min) sa ne defulam mai mult decit in alte zile sau pauze: uneori jucam leapsa pe banci, sau lapte gros - toate aveau loc simbata).

Tarashenia a inceput din cauza vacarmului de rigoare care a adus-o in clasa pe profesoara care era de serviciu pe culoar, si care ne-a anuntat ca se aude nu numai pina la etajul 1 (cancelaria profilor - spre ghinionul nostru), ci chiar la parter (biroul directoarei Tirea), drept care ea ramine cu noi in clasa ca sa fim potoliti. S-a instalat la catedra si ne-a sugerat sa citim ziarul care tocmai fusese depus pe banci de Frangopol. Atunci am inceput sa iesim unul cite unul (ca doar era recreatie), primul se pare ca a iesit Ionut, cerind voie sa mearga la toaleta ... In citeva minute ne-am regasit toate fetele si baietii de la Capalna in fata usii, cu ziarele in mina.

Verisoara Rodicai Rausser invata la acelasi liceu, chiar pe acelasi etaj, si clasa ei inca nu iesise in pauza, din cauza profesoarei de chimie care mereu le ciupea din recreatie. Rodica s-a gindit atunci la suferinta ei scolara si rugamintea ei familiala de a o fortza pe profica sa respecte clopotzelul, asa ca a lansat ideea cu Fetele de la Capalna pe coridoare.

Noi, care de-abia asteptam sa ne facem de cap, ne-am incolonat repede, fetele, printre care Dolly Uricaru, Alina Cioroiu, Doina Bocilovschi, parca si Svetlana Ciuca, autoarele, carora li s-au alaturat baietii - Ionut Draghinda si Calin Vartosu, si hai sa defilam. Cred ca nici una/ul din noi nu mai stie exact compozitia coloanei din acea zi, dar fiecare dintre cei ce au participat n-a uitat. Directoarea ne-a numarat ulterior: eram 12.

Ok, toate bune si frumoase, zise atunci careva: Fetele de la Capalna sint imbracate toate la fel, si noi in uniforme, dar ele au si palarii. Imediat am bagat de seama ca tineam in mina Scanteia Tineretului, asa ca "ia hai sa ne facem repede coifuri in loc de palarii". Zis si facut, si astfel echipate/echipati, cintind frumos si mergind in cadenta, am plecat din fata clasei noastre, am intrat in toate clasele, si apoi am coborit in curte, unde am continuat spectacolul. Cred ca a fost foarte distractiv, mai putin pentru Madam Frangopol, profesoara de psihologie si logica (oare socialism stiintifico-fantastic nu tot cu ea?), care a gasit pretextul perfect de a ne veni de hac. Cum s-a sunat de ora, am intrat in clasa, unde nu au intirziat sa apara Sofica Frangopol si d-na directoare Tirea. Care ne-au invitat sa ne ridicam in picioare pe cei care fusesem Fetele de la Capalna... Si de acolo, incolonati, inainte mars! direct in cabinetul directoarei (ce noroc ! altfel nu am fi ajuns acolo cu nici un pretz !) unde ne astepta o « surpriza »... ni

s-a cerut un « replay » cu boroboatza. Versul acela buclucas ne cam ardea pe suflet si ne intrebam ce vom face cand ajungem acolo (...si mi-l cunosc dupa mersu'la), dar noroc cu Ionut care a racnit din toate puterile « NA, NA, NA, NA, NA... » si atunci n-am mai putut sa ne abtinem si am pufnit cu totii in ras... Carmen se uita cu coada ochiului la doamna directoare si s-a mai linistit putin cand a vazut ca si dansa facea eforturi sa nu zambeasca... Ce nu ne-am dat noi seama, era ca in Scanteia Tineretului se relatea pe larg despre congresul sau conferinta pcr, adica faptul ca ne-am facut coifuri din ziar a fost transformat intr-un act politic de rebeliune si sfidare a conducatorului, partidului, patriei noastre comuniste, etc. Din cauza unei shotii nevinovate ne-am trezit reactionari, dusmani, tradatori – si ce s-o mai fi zis acolo si atunci. Cert este ca diriginta a cerut sa fim exmatriculati, sa ni se interzica prezentarea la bac (deci n-am mai fi putut da examen de admitere la facultate), adica viitor distrus. We might as well have committed seppuku right there and then. Pana la urma am primit 6 la purtare. La vremea aceea, era o tragedie romaneasca pura, NIMENI nu lua 6 la Rosetti... sau la alt liceu teoretic respectabil... Si se pare ca am fost salvati (dupa cum s-a adeverit ulterior) de interventia si insistentele mai multor parinti, fiind vorba totusi de "elemente pozitive", "copii buni si talentati", s.a.m.d. si de intelepciunea d-nei Tirea, care a inteles ca eram "torturati de ale tineretii valori" ...

Oare se mai poate reface formatia? Si daca da, apai musai si neaparar sa ne "reproducem" pe scena sau pe coridoarele scolii, sau pe unde o fi, sa cantam din tot sufletul, sa radem si sa plangem si sa ne imbratisam. Si mai ales sa povestim, daca ni se ivate ocazia, elevilor rosettisti de azi.

Oare ce emotii or fi avut si parintii nostri, ca probabil cu toti s-a luat legatura? Poate chiar au roshit de rusine, poate au incremenit de groaza ca nu vom putea da la facultate ...chiar daca ne-au inteles pana la urma...

Asa ca Rodica Rausser are dreptate - actorii conteaza mai mult decit costumele. Daca reusim sa ne intregim familia, sa ne incolonam si sa defilam iar ca "Fetele de la Capalna", cu coif sau fara, tot o sa ne buseasca plinsul si rasul in acelasi timp. Pe toti rosettistii... La urma urmelor, fiecare clasa are amintirile ei – imnul trogloditilor, Dero sau Mobra si – neaparar – Fetele de la Capalna. *An anthem for the rest, for us an anathema that nearly had us excommunicated.* Pentru noi, cei de la E, care nu ieseam « cu clasa » la film sau la patinoar, era o forma de solidaritate la bine si la greu. Pentru noi, cei de la E, risipiti « ca boabele de mazare » prin lume, Capalna ramane cea mai frumoasa din toate rebeliunile noastre de fiecare zi, amintirea care pina acum se dovedeste ca ne uneste cel mai mult, firul rosu care continua sa inchege afectiunea noastra reciproca, "amanuntul" despre care ne intrebam unii pe altii cu oarecare sfiala "scuza-ma, dar si tu ai fost...?" alt examen trecut in cursa spre a deveni maturi, raspunzatori de faptele noastre, si mai ales nu ne da voie sa uitam ca eram dEmEnti !